

«У книжці Марина спонукає до дії. Вона майстер визначення першого кроку до мети і розповідає, як ви можете почати втілювати мрії в життя просто зараз».

Дмитро Пістоляко,
генеральний директор LinguaTrip.com

«Щойно ви почнете поетапно виконувати те, про що пише Марина, у вас все вийде. Беріться до активних дій якомога швидше — саме швидкість утілення ідей у життя мене так захоплює в Марині: вона відразу робить те, що задумала. Читайте книжку і дійте!»

Регіна Тодоренко,
екс-ведуча шоу «Орел і Решка»

«Англійську потрібно вчити разом з людьми, які використовують її щодня. Марина — саме така людина. Лише корисні поради та дієві кроки. Англійська — це стиль життя, і ви зможете зробити її своїм стилем життя після прочитання цієї книжки».

Веніамін Пак,
блогер і співак

ПЕРЕДМОВА

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

АНГЛІЙСЬКА ВИРІШУЄ!

Англійська мова докорінно змінила моє життя. Нині мені 28 років, колись я жила з батьками в гуртожитку на Чорній Річці в Санкт-Петербурзі, а тепер перебралася до Сан-Франциско, на 33-й поверх хмарочоса з видом на океан. У моєму житті відбулося безліч подій, які ніколи не трапилися б, якби я не закохалася в англійську мову і не вивчила її. Адже запорукою успіху в будь-якій справі є любов до неї і прагнення цілком їй віддаватися.

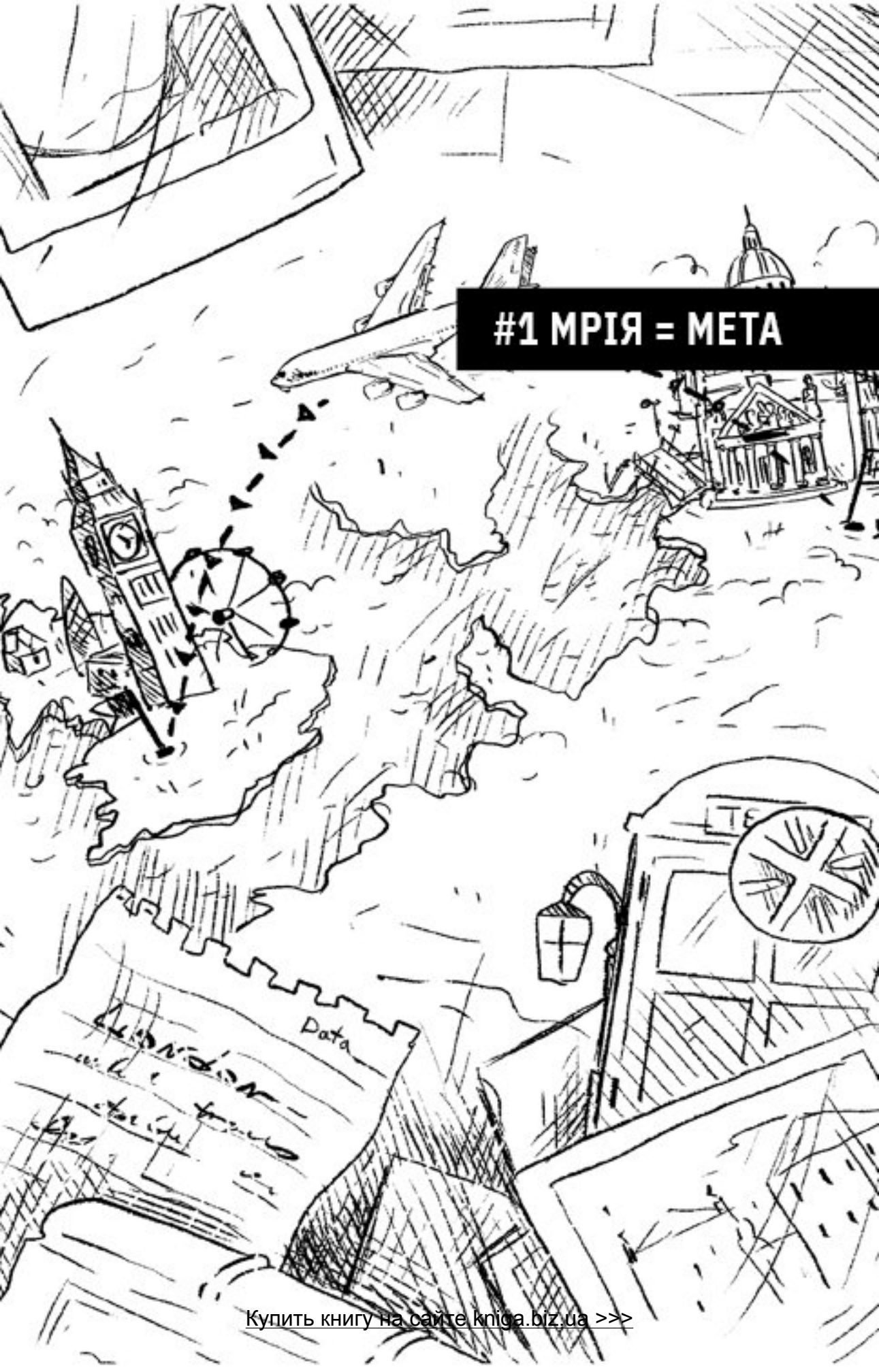
Англійською (і будь-якою іншою) мовою варто займатися, коли розумієш, що інакше не хочеш жити. Коли розумієш: якщо хочеш розвиватися, маєш читати літературу англійською, бо знаєш, що твій улюблений блогер знімає відео англійською мовою, у фільмах тобі подобається чути реальні голоси акторів, а не дубляж, який позбавляє тебе половини жартів.

Коли ти зрозумієш, що опанування іноземної мови — це не просто зубріння, а спосіб життя, що це дуже потужний інструмент, за допомогою якого можна досягати неймовірних висот, коли ти фізично відчуєш, що він тобі необхідний, — ось тоді й почнеться справжній прогрес.

ПЕРЕДМОВА

Мета цієї книжки — показати, як дитяча мрія може стати реальністю, як знайти ефективну мотивацію, щоб не стояти на місці, а розвиватися, як знання іноземної мови може стати інструментом для заробляння грошей, переїзду, подорожей, особистісного зростання. Показати на конкретних прикладах і дати конкретні поради: як вчити іноземну мову, як починати свій бізнес, як переїжджати за кордон.

Я сподіваюся, ця книжка надихне вас на вивчення іноземної мови і на досягнення своїх цілей. Тому влаштуйтеся зручніше... Погнали!

A hand-drawn sketch of a city map, likely London, with various landmarks and symbols. The map is drawn with simple lines and shading. In the top left, there's a large, tilted rectangular shape. In the top right, there's a dome-shaped building. In the center, there's an airplane flying over the map. A dashed line with arrows points from the airplane towards the bottom left. On the left side, there's a tall clock tower (Big Ben) and a Ferris wheel. In the bottom left, there's a document with the word "London" and "Data" written on it. In the bottom right, there's a building with a sign that says "TE" and a circular symbol with a cross inside. The overall style is a rough, sketchy drawing.

#1 МРІЯ = МЕТА

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

РОЗДІЛ 1

ЯК ОДНА ПОЇЗДКА МОЖЕ ВИЗНАЧИТИ ВСЕ ПОДАЛЬШЕ ЖИТТЯ

Можна все життя провести у рідному місті й не знати, що за його межами є цілий всесвіт, де можна бути ким завгодно, не зважати на стереотипи і бути вільним. Людина не зобов'язана жити за якимись неписаними правилами і заганяти себе в рамки, які встановлює суспільство. Не обов'язково жити, як усі, ти можеш мріяти!

У дитинстві я завжди тяжіла до всього іноземного. Вперше я побувала за кордоном у 12 років — у Фінляндії. Поїздка тривала один день, але вона здалася мені подорожжю в паралельний світ: я провела півдня в місцевих магазинчиках, дивуючись з товарів та їжі, яких раніше ніколи не бачила. Грошей вистачило лише на ручку з блискітками і гумку, але це були мої перші закордонні покупки, трофеї, які я гордо носила до школи.

У 2004 році я вирушила до Британії, і ця поїздка, як я тепер розумію, визначила моє життя

і докорінно змінила моє світовідчуття. Я вчилася в середній школі №80, в якій діяла програма обміну з британським коледжем Мальборо (*Marlborough College*). Брати участь у ній можна було з 9-го класу, критеріями відбору були гарна успішність і бажання вивчати англійську мову. В останньому я не мала рівних у всій школі, тож цей етап пройшла з легкістю.

Утім було ще кілька умов участі у програмі, з якими виникли невеликі труднощі. По-перше, ми мали надати окрему кімнату школярці з Британії. Та ми жили в малесенькій двокімнатній квартирі! На сімейній нараді було вирішено, що тато поживе у друзів, я спатиму з мамою у своїй кімнаті, а Кетрін оселиться в кімнаті батьків. Другою перепорою були фінанси: мама витратила тоді величезну для нас суму, придбавши мені квиток у Лондон і сплативши консульський збір. Із собою мені дали 250 фунтів на два тижні.

Два тижні Кетрін жила у нас, і ми повсякчас намагалися урізноманітнити її дозвілля. Для мене і моєї сім'ї це було визначною подією: у нас мешкає британка! Я намагалася якомога більше з нею розмовляти і розпитувала її про побут, про навчання у Британії. Я не вірила, коли вона розповідала, що її сім'я має двох коней, на яких вони катаються із сестрою, а в школі є кілька тенісних кортів і своя каплиця. Іноді мені здавалося, що я не надто добре говорю англійською і не розумію, що вона має на увазі.

Кетрін гостювала у нас у квітні, а в липні я мала їхати до Британії разом з іншими учнями з моєї школи. По приїзді я зрозуміла, що мені неймовірно

пощастило із сім'єю. Решта учнів не гасала зі своїми британськими гостями по Петербургу так, як ми з Кетрін, і її родина віддячила мені шикарним прийомом. Її тато виявився академічним директором коледжу Мальборо, в якому, до речі, вчилися Кейт Міддлтон і один із синів Стінга, а сам музикант приходив на випускний. Я була вражена устроєм школи (я правильно зрозуміла тоді Кетрін): величезна територія з майданчиками для баскетболу, волейболу, лакросу, тенісу; затишні кімнати для учнів; старовинні споруди і здоровецькі зали для прийомів. Я бачила, на яких авто приїжджають батьки з учнями, в яких будинках вони живуть. Тоді я не усвідомлювала, що ця школа для вищого класу Великої Британії і думала, що це типове британське життя.

Для мене, дитини, яка народилася під час розвалу СРСР і росла в 1990-ті, усе було в дивину. Мені навіть здавалося, що їжа в Британії смачніша. До речі, зараз, коли я вже помандрувала по світу, це враження почасти підтвердилося. Там, наприклад, найсмачніше молоко — воно має особливий вершковий і навіть солодкуватий смак. Також я спробувала продукти, про які в Росії тоді ще ніхто не знав: рукола стала для мене справжнісіньким сюрпризом.

До Британії я їхала сповненою переконання, що добре знаю англійську і проблем зі спілкуванням не виникне. Одначе вже в аеропорту я не зрозуміла геть нічого і тричі просила прикордонника повторити запитання: «*What is the purpose of your visit to the UK?*».

Ох, лихо із цим британським акцентом!

Перший тиждень ми вчилися у класі з британцями. Це був повнісінький провал! Вони не розуміли мене, а я не розуміла їх. Так, я хотіла з усіма познакомиться і спілкуватися, але вони не палали бажанням напружуватися заради іноземки, яка не відповідає на запитання і не розуміє, що відбувається у класі. Практикуватися в англійській я могла лише з Кетрін та її батьками, Ванессою й Ендрю. Вони говорили дуже повільно, бо усвідомлювали, що я шокована тим, що відбувається, і, звісно, бачили, що я нічогосінько не розумію, адже у відповідь на більшість запитань лише кивала та усміхалася.

Мені було дуже соромно, бо я була певна, що для носіїв мови спілкування зі мною не подарунок.

Повне занурення в англійську все-таки відбулося, бо я не мала змоги поспілкуватися з кимось російською. Мама дзвонила один раз на кілька днів. «Скайпів» і «вотсапів» тоді не було, а мобільним у Британії я не користувалася, адже дзвінки в роумінгу коштували дуже дорого.

У Лондоні я зрозуміла одну просту річ, яка перевернула догори дригом мою свідомість: життя може бути не таким, до якого я звикла. Світ може бути геть іншим.

Тоді я мала 14 років, це було літо 2004-го. Ми сиділи за вечерею з британською сім'єю — з батьками і двома доньками мого віку. Вечеря, до речі, була вегетаріанською, що теж здавалося мені не-

звичайним, адже в моєму оточенні ніколи не було вегетаріанців. Гадаю, тоді вдома взагалі мало хто знав, що це таке; здоровий спосіб життя ще не став популярним. За столом ми вирішили обговорити, хто куди вступатиме. Я сказала, що обираю між економікою і юриспруденцією. Щоправда, я не дуже добре розуміла, що таке юриспруденція, та й про економіку мала вельми невиразні уявлення, але всі навколо — батьки і старшокласники — торочили, що це дві найліпші спеціальності.

І тут старша донька, Вериті, зронила: «Я хочу вчитися на вихователя дітей дошкільного віку». Мене це дещо здивувало, але я промовчала. Її сестра, Кетрін, приголомшила мене ще більше. Вона — відмінниця, учениця школи, що входить до топ-25 навчальних закладів Британії, — сказала, що мріє стати ветеринаром, що їй подобається доглядати за кроликами і котами, тому вона думає, що тварини — її покликання. Батьки відразу ж підтримали її, повідавши, що ветеринар — це дуже важлива і цікава професія. При цьому мама Кетрін і Вериті була агентом з нерухомості, а тато — завучем у школі, але діти обрали професії, не орієнтуючись на батьків, не продовжуючи сліпо їхню справу.

Це був зсув парадигми. У Росії теж були вихователі та ветеринари, але там ці професії не вважалися престижними, навряд чи батьки підтримали б подібний вибір свого нащадка. Я у дитинстві казала батькам, що мені подобається співати, але вони правили, що спочатку потрібно отримати фундаментальну освіту, а вже потім займатися творчістю.